

Kapitola první

Tak je to tady, Ďapko. Zít-ra se stěhujeme. K tátovi. Jenom my dvě. Ne napořád. Na týden, víš, zašeptala jsem do tvého teplého kožíšku.

Spokojeně jsi předla, jak to umíš jenom ty.

Jenže to stěhování vlastně je napořád, povzdychla jsem si. V neděli se vždycky vrátíme, týden budeme doma a zase půjdeme k tátovi. A tak dokola.

Slastně jsi přimhouřila kočičí oči.

Ty z toho stěhování nemáš strach, Ďapko? Já jo. Ale neboj. Budeme neustále spolu. Máma nám koupila přenosku. Abys mohla jezdit i vlakem.

„Peťulko, večere,“ ozval se z kuchyně mámin hlas. „Běž si umýt ruce.“

Už? Nedá se nic dělat. Prozatím konec psaní. Sešit a pero šup do šuplíku a jde se jíst.

K večeri byly palačinky se špenátem.

Ty já miluju. Mamka je nedělá moc často, protože se jí při obracení trhájí. Dneska se jí povedly. Jenže mi nějak nelezly do krku.

Mamka beze slova odnesla talíř s nedojedeným jídlem a prohodila:

„Zahrajeme si pexeso?“

No teda, pexeso jsme nehrály, ani nepamatuju. Zato dřív, ještě s tátou! Hráli jsme každou chvíli. Než se naši začali hádat. A než se pak od nás táta odstěhoval. Většinou ve hře zvítězil. Mámu pexeso nikdy moc nebavilo. Tak proč najednou...

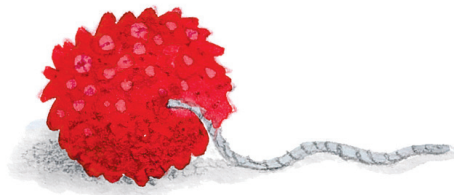
„Hm?“ přerušila mamka moje přemýšlení. „Nebo bys radši hrála město, moře?“

„Asi nic. Musím ještě zabalit věci pro Ďapku,“ zamumlala jsem.

„Nemusíš,“ namítla mamka. „Táta přece slíbil, že Ďapce všechno připraví.“

„Ale co kdyby zapomněl?“

„Dobře,“ přikývla. „Tak pro jistotu. Stačí, když jí na hraní vezmeš oblíbenou bambuli, misky a pytlík granulí.“

„A záchod?“ zeptala jsem se nejistě.

„Prosím tě, záchod... Nech taky něco na tátovi,“ řekla mamka rázně. „Chce se starat, tak ať se stará.“

Udiveně jsem na ni pohlédla. Ale mamka se vrátila k vlídnému tónu. „Pustíme si film?“

Vůbec nevím, o čem ten film byl, Ďapko. Ne že by mě nebavil, ale... musela jsem myslet na zítřek. Jak to teď vlastně bude.

Táta přijel pozdě. Sice jen o půl hodiny, ale i tak... Mamka pobíhala po bytě a dělala, že uklízí. Jenže všechno bylo uklizené. Pouze přendávala věci z místa na místo a zase zpátky. A kontrolovala mobil. Když viděla, že ji pozoruju, sedla si v kuchyni na židli.

„Nedáš si kafe?“ zeptala se mě roztržitě.

„Kafe?“ vytřeštila jsem oči, protože děti přece nepijí kafe, a mamka mi ho taky ještě nikdy nenabídla.

„Co? Řekla jsem kafe?“ pohlédla na mě s rozpačitým úsměvem. „Čaj. Myslela jsem samozřejmě čaj.“

„Nechci čaj,“ zavrtěla jsem hlavou. „Táta by pak musel stavět u každý pumpy.“

„No tak by stavěl. Bóže,“ odsekla mamka.

Chvíli jsme jen tak mlčky seděly. Mamka už nekoukala na mobil. Jen ukazováčkem pravý ruky lehce ťukala do stolu. Bam, bambibam, bam, bambibam, bam.

„Možná si to rozmyslel a nepřijede. Co myslíš, Ťapko?“ řekla jsem do ticha.

„Ale jdi... co by si rozmýšlel. To on dal k soudu tenhle návrh,“ odpověděla za Ťapku mamka.

„K soudu?“ nechápala jsem.

Věděla jsem, že k soudu chodí lidé, kteří udělali něco špatného.

„Tys něco provedla?“ podívala jsem se na mamku. „Nebo táta? Nebo... já? Řekla jsem něco špatně, jak tu tenkrát byla ta paní a vyptávala se, u koho bych chtěla bydlet?“

„Kristepane, Peťulko,“ vrhla se ke mně mamka a objala mě. „Ty jsi nic neprovedla. Vůbec nic. Ty jsi ta nejhodnější holčička na světě.“

„Tak proč...“

V tu chvíli se u dveří ozval zvonek a mamka vystartovala otevřít.

„To je dost!“ vyštěkla na tátu.

„Já vím. Jedu pozdě.“

„Že mě to nepřekvapuje,“ ucedila mamka.

Táta chtěl něco odpovědět, ale všiml si, že stojím za ní.

„Peťulko! Pojď ke mně!“

Vrhla jsem se mu do náruče. Vždyť jsem ho neviděla skoro měsíc.